

Skarżący utrzymują następnie, że raport naukowy, na którym opiera się zaskarżona decyzja, został opracowany z naruszeniem terminu ustanowionego w art. 8 ust. 7 rozporządzenia nr 451/2000.

Ponadto skarżący zarzucają m.in. naruszenie zasad proporcjonalności, niedyskryminacji, pomocniczości i dobrej administracji a także obowiązku uzasadnienia i prawa do bycia wysłuchanym.

Skarżący utrzymują wreszcie, że nie będą w stanie wykonywać swych praw własności intelektualnej zgodnie z art. 13 dyrektywy 91/414 w związku z danymi dostarczonymi Komisji.

(¹) Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. 1991 L 230, str. 1).

(²) Dz.U. 2007 L 146, str. 19.

Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2007 r. — Patrick Holding przeciwko OHIM — Cassera (PATRICK EXCLUSIVE)

(Sprawa T-327/07)

(2007/C 247/64)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Patrick Holding ApS (Fredensborg, Dania) (przedstawiciel: adwokat J. Løje)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Cassera SpA (Mediolan, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(znaki towarowe i wzory) z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie R 727/2006-2 i nakazanie pozwanemu dokonania rejestracji spornego znaku towarowego,

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „PATRICK EXCLUSIVE” dla towarów z klasy 25 — zgłoszenie nr 3 063 427

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Cassera SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowe, krajowe i międzynarodowe graficzne i słowne znaki towarowe „G. PATRICK” dla towarów z klas 24 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ w odniesieniu do spornych znaków nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 3 września 2007 r. — UPS Europe i UPS Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-329/07)

(2007/C 247/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPS Europe NV/SA (Bruksela, Belgia) i UPS Deutschland Inc. & Co. OHG (Neuss, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Ottervanger i E. Henny)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie na podstawie art. 232 WE, że Komisja zaniechała działania, ponieważ nie zajęła stanowiska w odniesieniu do skargi złożonej do Komisji przez skarżące w niniejszej sprawie w dniu 11 maja 2004 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące twierdzą, że Komisja zaniechała działania, ponieważ po wezwaniu jej do działania na podstawie art. 232 WE nie zajęła stanowiska w przedmiocie skargi złożonej do Komisji przez skarżące w niniejszej sprawie w dniu 11 maja 2004 r., dotyczącej pomocy państwa, jaką miały bezprawnie przyznać Niemcy na rzecz Deutsche Post, między innymi w formie gwarancji państwowych, wpłat na rzecz funduszu emerytalnego Deutsche Post oraz zwolnienia z licznych obowiązków ustawowych.

Na poparcie tej skargi skarżące podnoszą, że Komisja ma obowiązek dokonania starannej i bezstronnej analizy złożonej do niej skargi, w szczególności z powodu wyłącznej kompetencji Komisji w zakresie oceny zgodności środków pomocowych ze wspólnym rynkiem.

Skarżące dodają następnie, że art. 232 WE należy interpretować w ten sposób, że uprawnia on jednostki i przedsiębiorstwa do wniesienia skargi na bezczynność przeciwko instytucji, która nie wydała aktu, który dotyczyłby ich bezpośrednio i indywidualnie, nawet jeżeli nie są oni potencjalnymi adresatami tego aktu.

Wreszcie skarżące stwierdzają, że ponieważ są przedsiębiorstwami konkurencyjnymi względem Deutsche Post, zasadne jest stwierdzenie, że środki, których podjęcia Komisja zaniechała, dotyczyłyby bezpośrednio i indywidualnie skarżących.

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2007 r. — Chupa Chups SA przeciwko Komisji**(Sprawa T-331/07)**

(2007/C 247/66)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Chupa Chups, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat Ramón Falcón Tella)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 1 decyzji Komisji stwierdzającej niezgodność ze wspólnym rynkiem pomocy regionalnej w wysokości 800 000 EUR, przyznanej w 2003 r. w ramach programu „Mineria 2” i stwierdzającej, że w konsekwencji pomoc ta nie może być wypłacona;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności ostatniego zdania art. 2 ust. 1 tej decyzji, stwierdzającego, że „w konsekwencji, wspomniana pomoc nie może być wypłacona”;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja uznaje za niezgodną ze wspólnym rynkiem regionalną pomoc w wysokości 800 000 EUR, przyznaną w 2003 r. w ramach programu „Mineria 2”, na którą Komisja poprzednio zezwoliła. W zaskarżonej decyzji stwierdza się, że skarżąca nie spełniała warunków przyznania pomocy w ramach tego programu, ponieważ przedsiębiorstwa zagrożone są z niego wyłączone.

Na poparcie swych żądań skarżąca zarzuca Komisji popełnienie oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań.

W odniesieniu do niedokładnych ustaleń faktycznych oraz błędu w ocenie popełnionego przez Komisję skarżąca stwierdza, że w 2002 r. po raz pierwszy odnotowała ona straty oraz że organy państwowe przy przyznawaniu pomocy nie mogły wiedzieć o tych stratach, ponieważ bilans nie był jeszcze zatwierdzony.

Skarżąca podnosi następnie, że nie można uważać jej za przedsiębiorstwo zagrożone w rozumieniu pkt 5 lit. a) wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw, zgodnie z którym przedsiębiorstwo uznaje się za zagrożone, jeżeli ponad połowa jego zarejestrowanego kapitału została utracona, w tym ponad jedna czwarta tego kapitału w okresie poprzedzających 12 miesięcy. Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ w celu obliczenia wartości procentowej strat i ustalenia, czy straty objęły kapitał, nie uwzględniła wymaganych statutem i dobrowolnych rezerw posiadanych przez spółkę, które z łatwością wystarczały na pokrycie wszystkich strat.

Skarżąca dodaje, że samodzielnie, za pomocą własnych środków oraz środków pochodzących od wierzycieli i prywatnych kredytów bankowych, powstrzymała straty, a więc nie może być ona uznana za przedsiębiorstwo zagrożone, ponieważ zgodnie z pkt 4 wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw, zagrożonym przedsiębiorstwem jest to, które nie są w stanie powstrzymać strat bez zewnętrznej interwencji.